

Noget udrettet og ikke om at stille Fordringer, som ere urimelige. Da den ærede Minister ikke var til Stede i Gaar, vil jeg endnu sige, at hvis vi ikke havde antaget, at Lovforslaget vilde gaa til et Udvalg og der vilde blive Gjenstand for udførlig Drøftelse, saa maatte vi have forelagt det paa en anden Maade, thi der er ingen Mening i, at der staar „I Tiden fra 1ste December 1886“ efter at vi er komne ind i 1887, og vi vilde ogsaa have taget Udslettelse af Bantebogen og Bantebogsattestfrihed med, men disse Forandringer mente vi, at der vilde blive Leilighed til at gjøre i et Udvalg. Jeg har kun for at forebygge enhver Misforstaaelse villet gjøre denne Bemærkning om, at disse Ting kunne blive rettede senere. Til disse Bemærkninger skal jeg foreløbig indskrænke mig og navnlig afvente at høre den ærede Ministers velvillige Tilslutning til Forslaget. Jeg haaber, at han vil indrømme, at vi have Krav paa et Bederlag for den ekstraordinære Indtægt, Staten har faaet gennem Konverteringen. Ja, den ærede Minister ryster paa Hovedet; det kan gjerne være, at det igjen vil blive en Støffelse, og at den ærede Minister, efter at han først har faaet sin Konverteringslov trukken i Land, stærer os en Fløite bag efter.

Finansministeren (Strup): Jeg skal dog strax gjøre den Bemærkning til Forslagsstillerne, at om de end have ment, at mange Mangler ved deres Forslag kunne rettes ved en senere Behandling i et Udvalg og her i Salen, og om dette end kan anses for at være en tilstrækkelig Undskyldning for, at Forslagsstillerne ikke have sørget for, at deres Forslag denne Gang kom ind i Thinget i en anden og fyldigere Skikkelse end sidst, saa gjælder denne Undskyldning i alt Fald ikke, naar det er paavist, at der i selve Lovforslaget er en Umulighed, og jeg paaviste forrige Gang, at der er en Umulighed i § 2, thi man kan ikke uden videre ophæve Thinglæsningsgebyrterne, saa længe disse ere en Embedsindtægt, uden at der fastsættes et Bederlag for dem. Paa dette Punkt tror jeg ikke, at Forslagsstillerne, naar de en Gang ere blevne gjorte opmærksomme derpaa, paa nogen Maade kunne undskylde sig med, at der senere kan finde Rettelser Sted. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne (Bust) gjorde gjentagende gjældende og med en vis Styrke, at Landmændene havde et særligt Krav paa at faae Skattelettelse paa Grund af det Beløb, Statskassen har indvundet ved Konverteringen. Jeg maa tilstaa, jeg forstaaar slet ikke denne Betragtning. For det Første forstaaar jeg ikke den Betragtning, at naar Statskassen har indvundet et Be-

løb, skal dette nødvendigvis anvendes til Skattelettelse. Det kunde jo være, at Statskassen netop selv haardt trænger til denne forøgede Indtægt til dertigjennem at dække sine Udgifter. Altsaa, som absolut og almindelig Regel kan det paa ingen Maade siges, at en forøget Indtægt for Statskassen nødvendigvis skal medføre Skattelettelse. Men selv om man vil erkende, at under de nuværende Forhold kunde Statskassen nuvære den forøgede Indtægt, saaledes at den kunde komme Skatteyderne til Fordel, gad jeg dog nok vide, hvorledes den ærede Ordfører for Forslagsstillerne vil kunne hævde, at den ganske særlig skal komme den Klasse af Borgere i Landet til Gode, som have Fordel af Konverteringsloven ved Siden af den Fordel, Staten har. Dersom han havde ræsonneret som saa: da Konverteringsloven har bragt Landbrugerne og Landeieendomsbesiddere en væsentlig Fordel paa andre Borgeres Bekostning, er det rimeligt, at den forøgede Indtægt, Statskassen har faaet, kommer netop disse andre Borgere til Gode, som ikke have haft Fordel af Konverteringsloven, kunde jeg have forstaaet det, men den ærede Ordfører for Forslagsstillerne vil gjøre gjældende, at der er god Logik i at sige, at naar Konverteringen foruden at bringe Statskassen Fordel ogsaa har bragt en enkelt Klasse af Borgere Fordel, er det billigt og rimeligt, at den samme Klasse saa ogsaa faar den Fordel, at en Stattendøttelse kommer den til Gode. Jeg formaar ikke at følge den ærede Ordførers Betragtninger i den Henseende. At Stempelafgiften i det Hele tynger ogsaa paa Landbruget, har jeg udtalt under Sagens første Behandling i første Afdeling af denne Samling, men jeg har ved Siden deraf udtalt, at den tynger i ligesaa høi Grad, og efter min Mening endog saa i høiere Grad, paa andre Virksomheder her i Landet, der for Tiden ingenlunde befinde sig i gunstigere Aar end Landbruget. Vil man altsaa drage tilfælt mod Stempelafgiften, ser jeg ikke rettere, end at man maatte ende med at foreslaa Stempelafgiften helt ophævet eller i alt Fald foreslaa den ligelig nedsat, saaledes at Nedsættelsen kommer ikke blot Eiendomsbesidderne, men ogsaa andre Borgere i Landet til Gode. Iøvrigt behøver jeg næppe at minde om, at jeg under Sagens tidligere Behandling ikke stillede mig bestemt afvisende overfor Forslaget, men at jeg kun har udtalt, at der forud for saa betydelige Forandringer, saa betydelige Nedsættelser i Satterne maa gaa en samlet Overveelse af, paa hvilke Punkter Stattendøttelser henfigtsmæssigst kunne finde Sted, og at det virkelig